

ในมุมหนึ่งของห้องพัก ฉันกำลังนั่งจ้องภาพผู้คนตัวเล็กๆ ที่กำลังเดินเกาะกลุ่มเป็นขบวนคาราวาน เพื่อมุ่งหน้าไปยังที่พักอาศัยตามจุดต่างๆที่ฉันเป็นคนกำหนดเอาไว้ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า พวกเจ้ามนุษย์ตัวจิ๋วเหล่านั้นก็จะมีอาชีพทำ ตามแต่ที่ฉันเป็นผู้กำหนด รู้สึกเป็นสุขและสนุกที่ได้เป็นคนควบคุมเมืองเล็กๆที่ได้ตั้งใจตั้งชื่อเมืองน้อยๆนี่เป็นชื่อของตัวเอง **“เมืองมนันยา”** ใช่แล้ว นั่นคือชื่อฉัน

ฉันโปรดการเล่นเกมคอมพิวเตอร์มาก โดยที่สามารถสละเวลาวันละหลายชั่วโมงให้กับมันโดยไม่ยอมลุกไปไหน รวากับว่าโลกของฉันหลุดเข้าไปอยู่ในเกม สนุกที่ได้บงการชีวิตของใครต่อใครในนั้น แต่ทำไมในชีวิตจริงถึงได้เข้าใจยากนักล่ะ? **สิ่งที่ใครอยากให้เป็นกับสิ่งที่ฉันเป็นช่างขัดแย้งกันเหลือเกิน** เคยรู้สึกอย่างนั้น แต่ก็ไม่ว่าสิ่งที่ฉันกำลังเข้าใจอยู่นั้นแท้จริงแล้ว ถูกหรือว่าผิด

“ แพท! ตัวเองเอาลูกอมอันนี้มาใส่ในตู้เย็นอีกแล้วใช่ไหม ” เสียงของนภัสเพื่อนร่วมห้องแหวกใส่ในตอนเช้าๆอย่างน่าอารมณ์เสีย

นภัสหรือพายเป็นเพื่อนร่วมห้องของฉันเอง เธอเป็นดาวเด่นของคนละเพราะรูปร่างสูงเพียวประกบกับเครื่องหน้าคมเข้มของสาวผิวสีน้ำผึ้งที่ดูดีอยู่ตลอดเวลา เวลาที่เอียงกรายไปที่ใดเธอก็มักเป็นเป้าสายตาของใครต่อใครเสมอ แต่ก็มีอีกด้านที่ใครหลายคนไม่เคยสัมผัสจากตัวเธอ นั่นคือความเจ้าระเบียบและเข้มงวดเรื่องค่าใช้จ่ายเป็นที่สุด จนเป็นที่รู้กันในหมู่เพื่อนฝูงถึงเรื่องความมั่งคั่งสมองสวยๆของเธอดี

“ อืมม ” ฉันยอมรับง่าย ๆ กับผลงานชิ้นโบว์แดงที่ทิ้งเอาไว้ให้คนเจ้าระเบียบได้อารมณ์เสียใส่ง่าย ๆ เหตุเพราะนิสัยชอบอมลูกอมเหลือแล้วก็จะเก็บใส่ห่อเอาไว้ในตู้เย็น และมักจะเอากลับมาอมใหม่อีกครั้งด้วยความเสียดาย

“ เคื่อบอกก็ครั้งแล้วว่าย่าทำแบบนี้ เดี่ยวมันจะเลอะตู้เย็น ตัวเองไม่เคยล้างก็ไม่รู้หรือว่ามันเหนียวขนาดไหน ” เธอยังคงพ่นควีนโมให้ใส่ง่าย ๆ อารมณ์เสีย

ฉันจึงตัดสินใจลุกจากหน้าจอกอมพิวเตอร์เพื่อที่จะเดินไปยังลูกอมเจ้าปัญหานั้น เปิดตู้เย็นหยิบมันขึ้นมาแล้วคลี่เปลือกห่อลูกอมสีแดงที่ครั้งหนึ่งได้เคยถูกแกะ แล้วรีบยัดลูกอมเม็ดเล็กเม็ดน้อยเข้าไปในปากเพื่อตัดปัญหาหน้าเวียนหัวนั้นเสียที

“ แพท...ทำอะไรก็ไม่รู้ กินเข้าไปได้ยังไงไม่กลัวเชื้อโรคหรือ ” เธอยังไม่วายที่จะบ่นตามหลัง เมื่อฉันแกล้งทำเป็นไม่สนใจต่ออาการเดือดดาลของเธอ และเดินกลับมานั่งที่หน้าจอเหมือนเดิม

เสียงทุบประตูดังขึ้น แต่ฉันก็ไม่รีบอยากรสนใจกับเสียงนั้น เพราะดวงตากลมโตยังจ้องอยู่ที่การเคลื่อนไหวของผู้คนที่อยู่ในจอและรู้ว่าอีกไม่นาน เธอก็คงจะเป็นคนไปเปิดต้อนรับใครที่ฉันไม่อาจทราบได้

“ มาแล้วจ้า ” เธอขานรับแล้วรีบถลาร่างเพรียวไปเปิดประตูทันที กิริยาดังกล่าวทำให้ฉันแอบอมยิ้มน้อย ๆ ให้กับหน้าจอกอมพิวเตอร์ เธอก็ยังเหมือนเดิมที่ชอบเปิดประตูรับแขกโดยที่ยังไม่ทันได้ถามว่าเป็นใครให้แน่ใจเสียก่อน เหมือนกับนิสัยเรื่องการอมลูกอมฉันนั่นแหละ นิสัยเสียคนละแบบแต่ก็ไม่มากไม่น้อยเกินไปเลยทำให้ฉันเข้ากับเพื่อนคนนี้ได้ดีที่สุดในที่สุด

เราพักอยู่ด้วยกันตั้งแต่ปีหนึ่งจนตอนนี้ก็ปีสามเข้าไปแล้ว เป็นเวลาเกือบสามปีที่ฉันต้องตื่นขึ้นมาฟังเสียงบ่นของเธอและคอยรับโทรศัพท์จากหนุ่มๆที่ตามติดเธอจนฉันยังนึกเบื่อหน่ายแทน

“ ว่าไงโสม วันนี้จะมาเอาอะไร ” เธอถามแสบโสมเพื่อนสาวร่วมชั้นปีที่พักอยู่ห้องข้างๆ

“ บะหมี่สองของ เขาแบบปึกนะ วันนี้กินกันสามคน แบบธรรมดา กลัวไม่อิ่ม ” แสงโสมบอกความต้องการให้เธอได้ทราบ แล้วคนที่ยืนบนชั้น อยู่เมื่อก็ ก็เดินไปเปิดกล่องบะหมี่ที่มุมหลังห้อง ซึ่งเธอได้ซื้อมาตุนเก็บไว้ขาย ให้เพื่อนๆผู้หิวโหยในช่วงปลายเดือนเช่นนี้ เธอทำอย่างนี้มานานจนฉันทินแล้ว กับการมีห้องพักที่ใกล้จะแปรสภาพเป็นมินิมาร์ทขนาดย่อมเข้าไปเต็มที อย่างที่บอกกว่าเธอเป็นคนประหยัด ฉันทึกไม่เคยรู้ว่าเธอทำไปเพื่ออะไร ทั้งๆที่ ฐานะทางบ้านก็ไม่ได้เดือดร้อนเรื่องการเงิน เธอเดินกลับไปทำหน้าที่อีกครั้ง พร้อมกับบะหมี่สองของในมือ

“ จ่ายสตริเปล่าโสม ” เธอถามเหมือนกับทุกครั้งที่มีเพื่อนๆแวะเวียนมา ใช้บริการ

“ ติดไว้ก่อนนะเจ้ ลงบัญชีใ้ปอนด์นะ ” แสงโสมบอก

“ อีกละ บัญชีปอนด์นะยาวเป็นหางว่าวแล้วนะ ”

“ เหนอะนา เตี่ยอีกสองวันแม่มันจะโอนดั่งค์เข้าให้ นะเจ้ เห็นใจเพื่อน ตาดำๆที่เถอะ ” แสงโสมยังคงอ่อนเสียงหวาน เมื่อสตรีที่เกลือเรียกเพียงไม่ ยอมยื่นซองบะหมี่ให้ตามที่ต้องการ

“ จริงๆนะ โสมต้องตามให้เค้าด้วยนะ ถ้าอีกสองวันปอนด์ยังไม่ยอม มาจ่าย ” เธอต่อรองและยังไม่ยอมส่งของให้กับแสงโสม ฉันทเองที่นั่งอยู่ ก็เริ่มตลกกับนิสัยของเธอจนผลอดตัวหันมองไปที่หน้าประตู แล้วก็เห็น แสงโสมยืนยิ้มและพยักหน้าตกปากรับคำ เพื่อนสาวแสนสวยจึงยอมส่งมอบ ของมูลค่าไม่กี่บาทนั้นอย่างไม่เต็มใจให้ตามที่ร้องขอ เมื่อเสร็จสิ้นการส่งมอบ แสงโสมก็รีบวิ่งตืงๆกลับห้องไปอย่างรวดเร็ว

ภายในศูนย์อาหารของมหาวิทยาลัย ที่จ้อแจไปด้วยนักศึกษาหลาย คนะที่ไม่คุ้นเคย ขณะที่ได้เดินอยู่กับภัสฉันทึกก็รู้สึกเบื่อกับสายตาก็จ้องมาอย่าง เป็นคำถามหรือแบบพวกชอบทำเป็นรู้ทัน ยอมรับว่าเธอเป็นคนสวย จึงไม่แปลกหรอกที่จะมีสายตาดูชื่นชมส่งมาให้อยู่บ่อยๆ

“ นี่ๆตัวเองเห็นคนเมื่อก็ที่มองเราสองคนมัย ” เธอกระตุกแขนเสื้อฉันท และพูดถึงผู้หญิงสองคนที่เดินอมยิ้มผ่านไป

“ เห็น...” ฉันทตอบ

“ คำต่อนี้กว่าเราเป็นแฟนกันแน่ๆเลยว้ามัย ” เธอว่าแล้วหัวเราะออกมา

“ เหรอ ” ฉันยิ้มให้เธอไปหนึ่งที

ฉันกับบ๊อสเคยโดนล้อว่าเป็นคู่ชากันตั้งแต่เข้ามาเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ใหม่ๆ จึงไม่รู้สิถึงสงสัยหรือแปลกใจอะไร ฉันเรียนจบมัธยมจากโรงเรียนมีชื่อในกรุงเทพฯ แล้วก็มาสอบเอ็นทรานซ์ติดที่มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ประจำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ฉันเลือกเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ซึ่งเป็นคณะที่หาความอ่อนโยนจากหญิงสาวได้น้อยเสียเหลือเกิน ตั้งแต่วันนั้นจนวันนี้ เพื่อนร่วมชั้นวิศวกรรมไฟฟ้าของฉันก็เหลือกันน้อยเต็มที และที่สำคัญสัดส่วนหญิงชายนั้นแทบไม่อยากจะคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ เพราะตอนนี้เหลือเพื่อนสาวที่ร่วมชะตากรรมด้วยกันไม่เกินสิบคนเท่านั้นเอง ซึ่งมันก็ห่างกับจำนวนบุรุษฉกรรจ์หลายรอบเลยทีเดียว ส่วนเพื่อนสาวของฉัน เธอเรียนจบจากโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดสุพรรณบุรี เธอเป็นคนสวย และฉันก็ชอบมองหน้าเธอบ่อยๆเวลาผลอ เพราะความงามแบบคมคายและดวงตาแวววับเป็นประกายได้สร้างเสน่ห์ให้เธออย่างเหลือเชื่อ ชอบมองเวลาเธอยิ้ม เพราะจะมองเห็นเขี้ยวน่ารักได้ถนัดตา ยอมรับว่าฉันเองก็เป็นอีกคนที่ชื่นชมในความงามของเธอเหมือนกับคนทั่วไป และเราสองคนก็มักจะโดนล้ออยู่บ่อยๆว่าเป็นคู่รักกัน เพราะฉันเองเป็นคนผอมบาง ผมก็ขอยจนสั้นजूตามอย่างแม่เคยบอกว่าตัดทรงนี้แล้วจะเข้ากับใบหน้ารูปไข่ของฉัน และที่สำคัญการแต่งตัวก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้หลายคนมองว่าฉันจะต้องเป็นอย่างที่เขาคิด จนเริ่มสับสนในตัวเองว่า มันคืออะไรกันแน่?

ตั้งแต่เล็กจนโตฉันอยู่กับแม่เพียงสองคน แม่ชอบให้แต่งตัวเหมือนเด็กผู้ชายจนติดนิสัยใส่เสื้อยืดกางเกงยีนส์มาจนเดี๋ยวนี้ และคณะที่เรียนทุกคนก็นิยมสวมกางเกงไปเรียนทั้งหญิงและชาย ดังนั้นการที่จะเห็นหญิงสาวสวมกระโปรงนักศึกษาไปเรียน ถือเป็นเรื่องที่ทำได้ยากเหลือเกิน

ตอนเย็นหลังเวลาเลิกเรียน ฉันกำลังเดินออกมาจากห้องเรียนพร้อมกับเพื่อนๆกลุ่มใหญ่

“ ตาย ตาย เทพบุตรสุดหล่อของพามาแล้วอะหล่อน ” ธนากรหรือ ปอนด์ชายหนุ่มผู้มีท่าทางอ่อนหวานผิดเพศ จีบปากจีบคอเรียกร้องความสนใจจากเพื่อนๆที่เดินตามหลังมาอย่างสนุกสนาน เมื่อเขาเห็นพี่อรรถมารอรับนักร้องอยู่ที่ลานจอดรถ

พี่อรรถคือแฟนหนุ่มของนักร้อง ทั้งสองคบกันมาตั้งแต่เธอเรียนอยู่ปีหนึ่ง ฉะนั้นชมในความรักของทั้งคู่มาก เพราะพี่อรรถเป็นรุ่นพี่ของคณะที่มีหน้าตาหล่อเหลา ฐานะดี เรียนเก่ง ถือได้ว่าเป็นชายหนุ่มในฝันของใครต่อใครมากมาย ทั้งคู่ดูสมกันดี เพราะนักร้องก็เป็นพี่ที่หมายปองของหนุ่มทั้งมหาวิทยาลัยเหมือนกัน

“ แพท วันนี้ตัวเองกลับคนเดียวนะ เดี่ยวเค้าจะไปซื้อของกับพี่อรรถ ตัวเองไม่ต้องรอทานข้าวเย็นนะ ” นักร้องหันมาบอกฉัน แล้วรีบหันกลับไปหาธนากรที่เดินยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่ข้างๆเพื่อฝากฉันให้ไปทานข้าวเย็นเป็นเพื่อน...

“ ห่วงจัง ไอ้เพื่อนคนนี่ฝากฝังเหมือนกับเป็นแม่เป็นลูกกันยังงัยงั้นเลยนะคุณพายจำ ว่าแต่ทำไม่ไม่ให้พี่เค้ามารับบนตึกละยะ ชั้นจะได้ มองชัดๆ ไม่ต้องได้แต่ชะเง้อแอบดูของชาวบ้านเค้าจนคอยาว จะใส่ห่วงได้อยู่แล้วนะหล่อน ” ธนากรว่าแล้วแกลังทีแขนนักร้องแก้มัน เมื่อเธอได้แต่ สายหน้าหัวเราะ

“ หากินไกลๆหน่อยไม่ได้เหรอปอนด์ ” ฉันแกลังพูดชัดคอขึ้นเบาๆ

“ ยะใครจะเหมือนหล่อนละยะ นี่ถ้าพายไม่มีพี่อรรถชั้นคงไม่เชื่อหรอกนะว่าหล่อนทั้งสองเป็นแค่เพื่อนกัน รับไม่ได้คะ ปฏิเสธกันใหญ่ซะหล่อน เราไม่ได้เป็นอะไรกัน แหม...เป็นดารากันรีงยะ พูดซะเป็นสเต็ปได้ขนาดนี้จริงนะหล่อนถ้าไม่มีพี่อรรถชั้นไม่เชื่อจริงๆนะ ” ชายอารมณ์หวานยิ้มจนตาหยีแล้วยกมือขึ้นมาปิดปากหัวเราะชอบใจ

“ วันนี้เค้าจะไปเลี้ยงน้องโรงเรียนด้วย คงกลับตึกหน่อยนะแพท ” นักร้องเดินเกือบจะถึงที่จอดรถแล้ว แต่ก็ยังหันกลับมาตะโกนบอกอีกครั้ง เลยยิ้มทำเป็นเข้าใจแล้วก็เดินขึ้นรถมากับธนากรที่เอาแต่คุยเรื่องคนนั้นคนนี่ให้ฟังไม่หยุดปาก ส่วนฉันเองก็ได้แต่เป็นผู้ฟังที่ดี เมื่อแทบจะไม่มีโอกาสอ้าปากพูดทันคนปากจรวดอย่างเขาได้เลย

หลังอาหารเย็น ก็รีบกลับห้องพักทันที เพราะว่าเมื่อมณัสนยาในเกมคอมพิวเตอร์กำลังรอคอยการกลับไปดำเนินการปกครองจากฉันอยู่ เดินเข้าใต้หอก็ต้องชะงัก เหมือนเห็นนภัสยืนหันหลังอยู่ทางขึ้นบันไดจึงรีบเดินเข้าไปทักด้วยความประหลาดใจ ก็ไหนว่าจะกลับดึก แล้วทำไมถึงได้มาอยู่ตรงนี้ได้

“ พาย ไหนบอกว่าจะกลับซะ...อ้าว ” ยืนมือไปสะกดรางที่ยืนหันหลังให้ แล้วก็อึ้ง! เมื่อคนที่คิดว่าเป็นเพื่อนกลับเป็นใครก็คนที่หน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกันเหลือเกิน ฉันจึงตกใจจนหน้าซีดเพราะอายุที่ทุกคนคิด

“ ค่ะ? ” พอเธอหันมาทั้งตัวฉันจึงได้แต่ตะลึงกับใบหน้าสวยใส มองแล้วก็มึนๆกับความน่ารักของเธอ และไม่รู้ตัวว่าเผลอมองไปนานหรือเปล่านั้น เพราะเธอก็ออกอาการเก๋และเผลอมึนหวานที่กระตุกหัวใจฉันไหววูบไปเลยทีเดียว มองเต็มๆตาแล้วยิ่งทำให้รู้สึกที่เธอและนภัสมีส่วนที่คล้ายกันมากจริงๆ มีเพียงสีผิวที่อ่อนกว่าจึงแลดูว่าเธอจะสวยหวานมากกว่าคมเข้มบาดใจแบบนภัส

“ ขอโทษค่ะ...ทุกคนผิด ขอโทษจริงๆนะคะ ” รีบเอ่ยขอโทษและเริ่มรู้สึกวูบวาบแปลกๆกับสายตาอ่อนหวานของเธอ ว่าแล้วก็รีบเดินหนีคนที่ยังคงทำหน้างงๆ

ไม่กล้ายืนยันนานมากไปกว่านี้เพราะใบหน้าที่แดงระเรื่อที่อาจจะบ่งบอกอารมณ์เขิน และอะไรมากมายอยู่ในนั้นจะถูกเปิดเผยให้เธอได้รู้เสียก่อน...

เสียงไชเปิดกุญแจหน้าห้องดัง ก๊อ ก แก๊ก เป็นสัญญาณ
บอกการมาถึงของนัทส์ จึงรีบตัวต๋อยตาลงมองมุมล่างด้าน
ขวาของจอคอมพิวเตอร์ ตัวเลขสี่ตัวที่เรียงกันอย่างเป็นทางการ
บอกว่าเป็นเวลาที่ดีกพอสมควร

ประตูถูกเปิดออก ฉันท่อยๆหันไปยิ้มให้กับนัทส์ที่กำลังเดินหอบหัวดูง
พระรุ้งพระวังเข้ามาในห้องอย่างทุลักทุเล รีบลุกขึ้นเดินไปช่วยถือ เมื่อรับถุง
มาถือเอาไว้ ก็เหลือบไปเห็นพีอรรถยืนอยู่เบื้องหลังเธอ และภายในมือทั้งสอง
ข้างของเขาก็มีกล่องกระดาษที่ภายในน่าจะเป็นมะเหมี่ยวห้อยดั่งที่กำลังเป็นที่นิยม
ของหนุ่มवलลูกค้าขาประจำของเธอนั่นเอง เราสามคนเดินเอาของมาวางไว้ที่
กลางห้อง แล้วฉันทก็กลับมานั่งที่หน้าจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง

“ เล่นเกมอีกแล้วหรอแพท ” เธอถามและเดินไปเปิดตู้เย็น หยิบขวด
แต่น้ำใสแก้วยื่นให้พีอรรถ

“ อืม ”

“ อยู่แต่ในห้องทั้งวันเลยหรอแพท ทำไมไม่ออกไปเที่ยวกับคนอื่นบ้าง
ล่ะครี ” พีอรรถถาม ฉันทก็เลยหันหน้าไปยิ้มให้แล้วบอกว่า ชี้เกียจออกไปไหน
เขายิ้มแล้วยื่นแก้วน้ำคืนนัทส์ที่ยืนอยู่ข้างๆ

ฉันทกับพีอรรถไม่ค่อยได้คุยกันสักเท่าไร เพราะฉันทเป็นคนคุยไม่เก่ง
ไม่ค่อยพูดประโยคยาวๆได้เหมือนกับคนอื่น ไม่รู้ว่าจะชวนคุยเรื่องอะไรดี
จึงเหมาะที่จะเป็นคนนั่งฟังมากกว่า พีอรรถก็ไม่ค่อยพูด ฉะนั้นยามใดที่เรา
สองคนอยู่ด้วยกันตามลำพัง ก็จะมีเพียงเสียงกดเมาส์ดังคลิกๆ แทน
การสนทนา